

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΕΝΔΕΣ ΤΟΥ ΕΚΟΥΕΝ

ΤΟΥ LEON GOZLAN

Θά σας έτυχε ίσως νά περάσετε άπό τόν δρόμο τοῦ Βορρά, ὁ ὁποῖος διέρχεται διά τοῦ Σαιν-Λενίς. Στό δρόμο αὐτό σ' ἀγατερά βλέπει κανεῖς ἕνα πυργίσκο ἀπό σχιστόλιθο καί τεῖχη παλαιά πού σκεπάζει σήμερα πλέον ὁ κισσός. Ἀκόμη ὑπάρχει κοντά σ' αὐτά ἕνα παμπάλαιο παρεκκληράκι μέ χρωματιστά τζάμια. Στό μέρος αὐτό ὑπῆρχε ἄλλοτε τό περίφημο Παρθεναιγωγεῖο τοῦ Ἐκουέν.

Τό Παρθεναιγωγεῖο τοῦ Ἐκουέν τό εἶχε ιδρύσει ὁ Μέγας Ναπολεὼν ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας του, ὑπὲρ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνδρειοτέρων του στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ αἵματος πού ἔχυσαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἶχαν πάρει τό παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ἡ νέες τοῦ Ἐκουέν δὲν ἀνῆκαν ὅλες σέ μεγάλες οἰκογένειες, σέ οἰκογένειες ἰσως στρατιωτικῆς δόξης. Ἦσαν ἐντούτοις εὐτυχημένες γιατί ἡ φιλία τῶν δὲν ἀνεγνώριζε διαφορές.

Ἡ κόρη τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ ἐφάνταζε μέ τό γλυκύτατο ὄνομα τῆς Ἀδελφῆς τὴν θυγατέρα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ κληρονόμος στρατάρχου τινός τῆς Γαλλίας εἶχε ὡς ἐπιστολὴ τῆς παιδικῆς τῆς φιλοδοξίας τὴν ὁρατὴν ἅπλοιο στρατιωτικὸν φρονεῦντόν της εἰς τὸ Βαγκράμ. Ὁ Ναπολεὼν ἐνεθάρρυνε τὴν ἰσότητά αὐτήν. Ὅταν ἐπισκέπτετο τὸ Ἐκουέν, ἐχαιρέτιζε μέ σεβασμὸ καί χωρίς δικιρία τοῦ βασιμοῦ τῶν πατέρων τους, ὅλες αὐτὲς τὶς νέες τῶν ὁποίων ἐκαλεῖτο «πατέρας». Τὶς ἐπληροῖεν ὅλες μ' ἀγάπῃ, θυγατέρες στρατηγῶν καί θυγατέρες στρατιωτῶν καί τούτοις ἔλεγε συγχρημένους :

— Ὁ πατέρας σου ἦταν μαζί μου στὴ διάβασι τοῦ Ἀγίου Βαρθολομαίου, ἐμάχητο πρὸ δώδεκα ὥρῶν, ὅταν δὲ τοῦ εἶπα ν' ἀποσυρθῇ αὐτὸς μοῦ ἀποκριθῆκε : «Εἶνε ἀδύνατον, ἔχασα τὸ πόδι μου καί θά μοῦ τὸ πληρώσουν !...» Νά εἶσαι λοιπὸν καλὴ, κόρη μου, ὅπως ἐκεῖνος ἦταν ἀνδρεῖος.

Σὲ ἄλλη πάλιν ἔλεγε :

— Χαίρε, κόρη μου, ὁ πατέρας σου προβιάσθηκε συνταγματάρχης ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης !

Σ' ἄλλες δὲν ἔλεγε τίποτε. Τὶς ἐσφιγγε ὁμως στὴν ἀγκυλιά του καὶ ἔκλαιγε.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῶν μαθητριῶν ἦσαν καί τρεῖς τῶν ὁποίων ἡ φιλία ἦταν τόσο στενὴ, ὥστε τὶς ἀνέφεραν ὡς παράδειγμα.

Ἡ τρεῖς αὐτὲς μαθήτριες ὀνομαζόντο Μαρία, Κλαρίσσα καί Ὀρτενσία. Ἡ Μαρία ἦταν κόρη ἐνὸς φτωχοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν δρασὶν αὐτὴν μὲ ἐκφυροσκορτίαν στὶς ἐκστρατείας τοῦ Ρήνου. Ἡ Κλαρίσσα ἦταν κόρη ἐνὸς στρατηγοῦ ἀπὸ κείνους τοὺς ὁποίους ὁ πόλεμος εἶχε πλουτίσει καί στοὺς ὁποίους ὁ Ναπολεὼν εἶχε δώσει ἡγεμονίας. Ἡ Ὀρτενσία, ἡ τρίτη φίλη, ἦταν ἐνδοξοτάτης καταγωγῆς.

Ἀγνοοῦν ἂν ἡ τρεῖς φίλες ἦσαν ἡ καλλίτερος μαθήτρις τοῦ Παρθεναιγωγεῖο. Προόδευαν ἐν τούτοις ἴσα σὰ μαθήματα καί κατὰ τὴν ἀπονομήν τῶν βραβείων, μετὰ τὸς ἐξετάσεις, ἦσαν βέβαιες πῶς θ' ἀκούσουν νά φωνάζουν στὴ σειρά τὰ τρία ὀνόματά τους. Ἐπεσαν πάντοτε βραβεῖα καί ἡ τρεῖς καί πάντα ἐθριμύεναν.

Κατὰ τὴν ἐσότην τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων ἡ Κλαρίσσα καί ἡ Ὀρτενσία ἐδέχοντο τὰ συγχρητῆρια τῶν παριστανόμενων καί κατεχροκοροῦντο. Μόνον ἡ φτωχὴ μητέρα τῆς Μαρίας ἔκλαιγε σὲ μιά γωνία τῆς αἰθούσας ἀπὸ συγχίνης.

Χρόνια πολλὰ ἐπέρασαν καί ἡ φιλία τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν δὲν ἐλγίσσετο, ἀλλὰ, ἔφαρνα μὲ μέρη ἐπαθὺν μὲ σκληρὴ δοκιμασία, ἀπὸ ἐκείνης πού καί ἡ ἀνάμνησις τους γεμίζει μέ δάκρυα τὰ μάτια.

«Ἐρχετο νά χωριστοῦν ! Ἀπὸ τὶς τρεῖς θά ἔμεναν οἱ δύο μόνο. Τὶ ἔμελλε νά γείνη ἐκείνη πού ἐφευγε ! Τὶ ἔμελλε νά γείνουν οἱ δύο πού ἔμεναν ! Καμμία μὴ εὐχαρίστησι γι' αὐτὲς δὲν εἶχαν : ἰ ἄλλοτε τόσο ἐπιθυμητὲς ὡρες τοῦ βραδικοῦ κάτω ἀπὸ τὶς φελλόδες τοῦ Ἐκουέν. Ἐχυναν δάκρυα λύπης καθὼς περιπατοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ σκεπασμένα ἀπὸ κισσὸς τοῖχοματά τοῦ πύργου καί τὸ παρεκκλήσι.

Αὐτὴ πού ἐφευγε ἦταν ἡ Μαρία. Ἐφευγε γιατί εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα της καὶ ὁ πατέρας της ὁ ἀνθυπολοχαγὸς εἶχε ἀνάγκη τῆς Μαρίας γιὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ καί νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ.

— Ἀς ὑποσχεθῶμε, εἶπεν ἡ Κλαρίσσα, ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ, πού σὲ λίγο ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ αὐτὴ εἰσῆς ἀπὸ τὸ Ἐκουέν, γιὰ νὰ μῆτι σὲ μὴ καμφορτερεῖ κοινωνία, ἡς ὀρκιστοῦμε οἱ δύο, καί ἂν μᾶς συμβῇ στὴ ζωὴ νὰ συναντηθῶμε μετὰ δέκα ἔτη ἀκριβῶς ἀπὸ σήμερα κοντὰ τὸν κηκλίδωμα τοῦ Κεραμικοῦ.

— Ναι, ἐφάνταζε ἡ Ὀρτενσία, σὺ τὸ ὀρκίζομαι, Κλαρίσσα, σὺ τὸ ὀρκίζομαι, Μαρία. Μετὰ δέκα χρόνια θά βρεθῶ στὸ κηκλίδωμα τοῦ Κεραμικοῦ. Ὡς εἶσαι ἐκεῖ, Μαρία :

— Ἀμφιβάλλεις, Ὀρτενσία; ἀμφιβάλλεις, Κλαρίσσα ;

— Γεώργιος, εἶπεν ἡ Ὀρτενσία, σὲ μαίνομαι ἀπὸ τοὺς κηπουροὺς πού ἔτυχε νὰ εἶνε ἐκεῖ, εἶμαι μάρτυς τοῦ δροκου μετ' : ἐγὼ, ἡ Κλαρίσσα καί ἡ Μαρία ὀρκισθήμασε νὰ συναντηθῶμε μετὰ δέκα χρόνια τὴν ἴδια ἡμέρα, τὴν ἴδια ὥρα, στὸ κηκλίδωμα τοῦ ἔΚε-

ραμικοῦ.

Καί ἐτοί ἡ Μαρία ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Ἐκουέν.

Μετὰ τρεῖς μῆνας, ἡ Κλαρίσσα ἐφυγε καὶ αὐτὴ καί παντρεύθηκε. Δὲν εἶχε περάσει ἔτος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Κλαρίσσης, ὅτε ἐφυγε καὶ ἡ Ὀρτενσία ἀπὸ τὸ παρθεναιγωγεῖον τῆς κυρίας Καρμάν, τελειώσασα τὶς σπουδὲς τῆς.

Δέκα χρόνια. Δέκα χρόνια περνοῦν γρήγορα στὸν κόσμο, καί μάλιστα ὅταν εἶνε κανεῖς εὐτυχὴς ὅπως ἡ Κλαρίσσα. Ὅλοι ὁμιλοῦσαν γιὰ τὴν πολυτέλειαν τοῦ μεγάρου της καί γιὰ τοὺς εὐγενεῖς της τρόπους. Τέλος, εἶχε ριχθῇ μέ τὴν ἐπίδειξιν στὸν κόσμο, μέ τὸν ἄντρα της, ἕναν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους τραπεζίτες τῆς Εὐρώπης, ὥστε σὲ λίγο εἶχαν χάσει τὰ ἴχνη τῆς.

Ἐάν δέκα ἔτη εἶνε μὴ ἡμέρα στὴ ζωὴ μᾶς εὐτυχισμένης γυναίκας τί εἶνε τότε γιὰ μίαν μεγάλην δέσποινα ὅπως ἔγινε ἡ Ὀρτενσία πού εἶχε ἑκατομηνία, τίλους καί ἕνα στέμμι ἀκόμη καί κανένα δὲν ἔβλεπε νὰ στέκῃ πρὸ ψηλά ἀπ' αὐτή ;

Ναι, ἡ Ὀρτενσία εἶχε γίνῃ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας !

Ὅσο γιὰ τὴν φτωχὴν Μαρίαν, αὐτὴ δὲν εἶχε, οὔτε ἀμάξια, οὔτε μέγαρον, ὅπως ἡ Κλαρίσσα καί ἡ Ὀρτενσία, ἀλλὰ μόνον ἕνα γέρο τυφλὸ πατέρα νὰ τὸν κοιμῇ καί νὰ τὸν ὀδηγῇ στὸν ἥλιον, τὸν ὁποῖον τόσο πολύ ἀγαποῦν ἐκείναι πού δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν.

Τέλος δέκα χρόνια πέρασαν καί ἔφτασεν ἡ ἡμέρα, ἡ ἐπίσημος ἡμέρα πού οἱ τρεῖς φίλες τοῦ Ἐκουέν εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ συναντηθοῦν μπρὸς στὸ κηκλίδωμα τοῦ Κεραμικοῦ, ὁτιδήποτε καί ἂν τοὺς εἶχε συμβῇ στὴ ζωὴ τους.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶταν Κυριακὴ. Εἶταν φθινόπωρο, οἱ κῆποι τοῦ Κεραμικοῦ ἔχρυσίζαν κάτω ἀπὸ τὰ κίτρινα φυλλώματα.

Ἀς σταθοῦμε κοντὰ στὸ κηκλίδωμα τοῦ Κεραμικοῦ καί ἂς περιμένουμε. Νὰ ἡ ὥρα, ἔξη παρὰ τέταρτο. Κανένας δὲ φαίνεται. ἔξη παρὰ πέντε, κανεῖς ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν φιλία στὴ γῆ !

ἔξη ἡ ὥρα παρὰ ἕνα λεπτό, ἀλλὰ κανεῖς ! κανεῖς !

ἔξη ἡ ὥρα !

Ἐνα ὄχημα μέ τέσσερα ἄλογα σταματᾷ καί τὸ πορτὰν ἀνοίγεται.

Μιὰ κυρία, πολὺ νέα ἀκόμη, κατεβαίνει καί κοιτάζει γύρω της. Εἶνε ὥραια, εἶνε ντυμένη πλούσια. Οἱ διαβάτες τὴν κοιτᾷζουν καί τὴν θαυμάζουν.

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε ἡ Μαρία, ἡ φτωχὴ Μαρία, ἡ κόρη τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ πού εἶχε τυφλωθῇ στὴν ἐκστρατεία τοῦ Ρήνου. Πῶς, εἶνε τόσο πλούσια ; Νά : Ἡ αὐτοκρατορία κατέρρευσεν, ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἀπέδωσε στοὺς συγγενεῖς τῆς Μαρίας ὅλα τὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἐπανόρθωσις εἶχε δημιουργήσει.

Εἶπαμε οὖν δέκα ἔτη πέρασαν. Ἡ αὐτοκρατορία τοῦ Ναπολεόντος πέρασε μαζί τους.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ Μαρία κοιτοῦσε γύρω της μιὰ γυναῖκα πού φοροῦσε ἕνα φτωχικόν, ἀλλὰ καθαρό φόρεμα τὴν ἐγαιρέτισε μέ σεβασμὸ καί τὴν ἐπληροῖσαν μέ δισταγμό. Ἦταν ἡ Κλαρίσσα ! Ἡ Μαρία ἔπεσαν στὴν ἀγκυλιά τῆς.

Ἡ Κλαρίσσα, ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ, ἡ πλουσία Κλαρίσσα, ἦταν κασταστρεμμένη ἀπὸ καιρὸ. Ἀτυχεῖς τραπεζιτικὲς ἐπιχειρήσεις, ἐπέφεραν τὴν χρεωκοπία τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος ἰδοκάσε.

— Θὰ μοῦ διηγηθῇς τὴν ἱστορία σου στὸ μέγαρόν μου, διάκοψεν ἡ Μαρία, δὲν θά μέ ἀφήσῃς πεῖα. Θὰ γίνῃς καί πάλι ἡ φίλη μου !

— Καί ἡ Ὀρτενσία !

— Καί ἡ Ὀρτενσία !

— Ἐξέρεις τί εἶπεν ! εἶπεν ἡ Μαρία στεναίνοντας.

— Ἐξέρεις τί εἶπε ! ἐπροσέθεον ἡ Κλαρίσσα μέ δάκρυα.

Στὸ διάστημα τῶν δέκα ἐτῶν, ἡ φτωχὴ Μαρία εἶνε πλουσία ἡ βαθύπλουτος Κλαρίσσα εἶχε στερηθῇ τῶν πάντων καί ἡ Ὀρτενσία βρισκόταν ἐξόριστι στὴν Γερμανία.

Ἐφαρνα ἕνας γεροντάκος τὶς πληροῖσε :

— Δὲν λέγεσθε Μαρία ;

— Δὲν λέγεσθε Κλαρίσσα ;

Ἦταν ὁ κηπουρὸς Γεώργιος, ὁ μάρτυς πού εἶχαν ἐπικαλεσθῆ οἱ τρεῖς φίλαι κατὰ τὸ βράδι τοῦ ἀποχωρισμοῦ στὸ Ἐκουέν.

— Αὐτὸ εἶπε γιὰ σᾶς καί αὐτὸ γιὰ σᾶς εἶπε ὁ κηπουρὸς καί ἔγινε ἄφαντος.

Οἱ δύο φίλες ἀνοίξαν τὰ μικρὰ κουτιά πού ὁ πρῶν κηπουρὸς τοῦ Ἐκουέν τοὺς εἶδσε.

Στὴν πρώτη θίχῃ βρισκόταν τὸ μὲν τοῦ στέμματος τῆς Ὀρτενσίας, πρῶν βασίλισσιν τῆς Ὀλλανδίας καί νόμφοις τοῦ Ναπολεόντος, καί στὸ δεύτερον τὸ ἄλλο μὲν.

Α. ΓΚΩΣΛΑΝ

